

Жан-Луи Обер

Огледалото

Не знам кога, къде е то стояло,
но имало такова огледало.
То хората оглеждало наред,
показвайки им точния портрет.
И постоянно там народ прииждад,
и всеки съдел туй, което виждад.

Пред него завъртява се кокетка.
Наистина забавна гледка:
„Но как? Това е Изабела.
Познах я аз. Отде ли се е взела?
Каква надменна, алчна и надута,
пък и нахална – все напред се бута!“

След туй едно конте се приближава
и образът му в миг се отразява:
премного суета, а малко ум.
„Ах, дяволът! – контетото вдига шум. –
С такава мутра и с такъв фасон
как няма да позная аз Дапон!
Ще трябва, докато е време,
урок от огледалото да вземе.“

Подир контетото идва Харпагоп
и почва със насмешлив тон:
„Ах, тоз скъперник стар Арист,
голям глупак и егоист!
За грош дори готов е той
да отнесе сто пръчки бой.“

Туй огледало бих му подарил,
че да се гледа и в лице, и в тил.
Разбира се, ще ми е по-приятно,
ако на мене го дадат безплатно.“

Огледала се не една персона,
народ тълпял се всеки час и миг,
но всеки виждад тоя или оня,
а никой там не зърнал своя лик.

Щом глупавото самомнение
е майка на презрението, аз
към майка и към поколение
стрелите си отправям в този час.

КРАЙ

© Георги Ивчев, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3971>]